

מסורת הש"ס

(א) וקיימין נב... (ב) רש"י... (ג) רש"י... (ד) רש"י... (ה) רש"י... (ו) רש"י... (ז) רש"י... (ח) רש"י... (ט) רש"י... (י) רש"י... (יא) רש"י... (יב) רש"י... (יג) רש"י... (יד) רש"י... (טו) רש"י... (טז) רש"י... (יז) רש"י... (יח) רש"י... (יט) רש"י... (כ) רש"י... (כא) רש"י... (כב) רש"י... (כג) רש"י... (כד) רש"י... (כה) רש"י... (כו) רש"י... (כז) רש"י... (כח) רש"י... (כט) רש"י... (ל) רש"י...

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

לא סימא ליה לנאכך הכי להודיעו בהדיא שהוא טועה משום דמכסיף ומלטיע: אלא אומר לו אכא כך כסוב כסורה. קס"ד בתמיהה קלמך וכו' כן כתיב בתורה: סוף סוף היינו סך. דמניסו ואומר וכו' יפה אמה עושה: אלא. בנימוחא אומר לו מקרא האמור בתורה ואומר לו אזי מקרא כך וכן כמוב בתורה והוא עלמא יסוס על לכו על מה זה מוכירו. והכי נמי אין לך לומר לאכין לא תמניה הכי: מתני' עבר עבירה שיש בה שני מיסוס. כגון תמונתו והיא אשת איש: בויקה הראשונה. בגמרא מפרש לה: גב' פשיטא. דנחמורה נדון שהרי אף בה נחמיב דהכי סליק אדעמין לידון בקלה וכו' אחריו אחרג כמה שעבר שמי עבירות אילו לא עבר אלא על התמורה היה נדון בה ועשיו שוסיף לעבור עמה עבירה אחרת נדון בקלה: אמר רבא. ודאי אי מקמי דלחא לקמן עבדיהו כמרייהו לא אילטיך לאשמועינן כי אילטיך למתניא כגון דנגמר דינו תמלה לקלה סד"א וכו': מנא הא מילתא וכו'. ואע"ג דנגמר דינו לקלה: כסקילה. דכל דמיהו נס נפקילה' דהיא חמורה ואי דלא נגמר דינו קודם לכן לא אילטיך קלה לאשמועינן: כן סורר ומורה. וקיי ליה שופך דם על שם שספוי לשפון דלמרי' (על דף ק"ג). שעומד בפרשת דרכים וכו': דאדריה משא. כמשנה תורה: אל הריסו לא אכל. סיפיה דקרא לדיק הוא חיה יחיה לומר זה לדיק גמור וע"כ משום דלא עביד הני לוא לדיק הוא אם עבר עבירות אחרות אלא לוא כמשמעותיה מדרש: אל הריסו לא אכל. שלא לטעך לכות אבותיו מתוך שזו חסיד: שלא נהנה מקופה של דקה. שהוא דבר גנאי לאדם הגון: בויקה הראשונה. בלוחו איסור שהחוק זה תמלה להורג בו ולפרוש ממנו הוא נדון אכל לא באיסור הכא עליו אחרון אע"פ שהוא חמור דקסבר ר' יוסי אין איסור חל על איסור ואפי' חמור על הקל הלכך אין כאן שתי מיתות: חמוס ונעשוי אשם איש. כגון נשא בת אלמנה ונאסרה אמה משום חמוס ואחר כך נשאת ונאסרה עליו משום אשת איש נדון בחמורה כשריפה דהיא קדמה אכל אם היתה אשת איש ונעשית חמוס הואיל כשנשא בתה כבר היתה זו אסורה עליו משום אשת איש מו לא חייל אסור חמוסו אשת איש וכו' ודאי וכו' אלא אסור אשת איש ואינו נדון אלא בתנך: דאמר ר' אבהו. ניבמות כפ' ד' אחין: מודה ר' יוסי באסור מוסף. ומתבאר דבר על האשה הוהת לאסור בה דבר חדש (ואו) לאסרה על מי שלא היתה אסורה עליו מתחלה שגן אלא הכא כשהיתה אלמנה והיא חמוס היתה אסורה לו משום חמוס ומותרת לכל אדם ונעשית אשת איש הוסיף בה השם הזה איסור שאסרה לכל העולם וכו' האי גוויא מודה ר' יוסי דאסור חל על אסור מגו דחייל אכולא עלמא שהיתה מותרת להם עד עכשיו חייל נמי אהאי ואע"פ שאסורה לו ועומדת:

פ.א.

ללא דיעין אי עריפה הוא אי שלם הוא ועוד י"ל דהוא ליה קצוע וכל קצוע כמחלה על מחלה דמי ופטור מדלוריימא דסקס נפשות להקל וכו"ט וכשכשניהו וימלא כל דפריש אי אמה שאזי למושכו להחמיר עליו ועוד גזירה שמא יקח מן הקצוע והא דפריך בגמ' מ'פוק ליה דרובא נפקלין ויניהו ה"פ לכל הפחות לא גרע משום דרובא נפקלין (א): איתגורי איתגורו. וא"ל בפרק אלו נערוס (כמויות לב). דליף ממוכל בתבירו דכל היכא דליכא ממון ומלקות ממוגא משלם מילקא לא לקי ופרין מה לחבול בתבירו שכן חייב בה' דכריס ואי ממוגא קולא הוא שכן הומר מכללו כד"ל והשמש איך יתכן לומר דקולא הוא אסן כן איתגורי איתגורו וי"ל דשאיזי התם משום דמס רחמנא אהפסק ממונו של חבירו: ונגמר דינו אעבירה ק"ה וכו'. מימה ואמאי נדון בחמורה הא הוה לה עדות שאי אמה יכול להזימה דאי מיתמומי פסוד דאזי מיקטלי כיון דנלאו סהדומיהו גברא בר קטלא הוא דמוכח כפ"ק דמכות (דף ה.) גבי בלא שנים ואמרו כדא כשנא נגמר דינו של פלוני וכו' וי"ל דהכא מיירי כגון דהך עבירה שניה עבר בפני כ"ד דלפילו בעדות שאי אמה יכול להזימה מחייבין ליה לעילוי כשריפה משום ובערת הרע ועוד יש לומר כיון דאי מיתמומי קמאי או מיתממי מהני סהדומיהו דתתראי עדות שאמה יכול להזימה קרינן ביה: ובתריב דמיו בו יהיה כפקיה. מכלא קשה לפי הקונו' דכריס אחיו נשך (כ"ט סא: וסס) דלמרי' הוקשו מלוי רביע לשופכי דמים דמבי הכא כשנך נתן ופירש שם כדונטרס דדמיו בו יהיה משמע דמים ששפך שהעני את חבירו ומת ברעב עליו ישנו ולא יתכן כלל דהא לסקילה אחיא הכא כששמעין וכו' וידעו דכתיב דמיהס כס ובעמה דוכתי כולס לסקילה אחין ונראה דדריש מדרבנא הכא והוליד בן פריץ וגו' וכלל הספרים גריס כפ"ק דתמורה (דף ו.) ומפין ליה והוליד בן פריץ: נדון בויקה ראשונה. לוא מילתא דפסיקא היא דהא ממונו ונעשית אשת איסור מוסף הוא אי אית ליה אחין ולמחן דלמר סקילה חמורה נידון בלאשם אכ:

מחוקות. מימה דכסוף פרק פסחים ומלקות כרבי משום וכו' וי"ל דכ"י יוסף דהתם סבר מלקות מחוקות ואע"ג דאשכחן דהתם סברה מלקות מדקתי מי שלקה אי נמי קסבר כיפה זריכה התראה ועד דמחוק בתרי או נתלת אין מתרין בו לכיפה הלכך אם איתא דנתלת וימי היא חוקה עד רביעית אין כונסין אוחו לכיפה כדמוכח כסמון וקנת מימה אחמי מתרין בו לכיפה כשניה לר' ובשלישית לרשב"ג שאם יעבור אחר כך יהא מחוק ויכניסוהו לכיפה ויש לומר דאין מחייבו כיפה עד שיהא מחוק לעבור בהתראה מלקות הלכך אי מתרין ביה אכיפה לחודה לא סגי כהכי ואי מתרין ביה אמלקות ואכיפה הא לא עבדינן ביה תמרי: ומר

עין משפט
גד מצוה
נא א מ"י פ"ו מהל'
ממריס ה"ל י"ז סמג
עשין שם טושיע י"ד ס"י
רמ פסיף י"ז:
נב ב ג ד מ"י פ"ד מהל'
סהדרין הלכה ד סמג
עשין נט:

